

Пламен Тотев

Кали

От групата бяха останали само трима, които яростно се отбраняваха. Големият Къл размахаше двата си меча и пееше бойната песен на своите предци. Около него гадините падаха посечени от свистящите остриета. Те пълзяха и умираха на купчини без да могат дори да одраскат ризницата му.

Елемаг разпръскваше потоци от огън и жупел. Лицето му се беше изкривило в гротескна маска от напрежението, но не се предаваше. От устата му се сипеха защитни и нападателни заклинания, които караха въздуха да вибрира.

Най-трудно беше на Кали. От известно време се опитваше да набучи малкия трол на копието си, но гадинката все успяваше да и се измъкне. Един огромен орк разблъска останалите и и налетя с медния си боздуган. Кали извика пронизително, избегна свистящото оръжие и заби копието си в гънката на бронята му. Тролът въздъхна тежко и с строполи възнак на земята. Но тя нямаше време да се радва на победата си. Нечие дълго, хлъзгаво тяло се уви около крака и и я препъна. Кали залитна и изпусна копието си. Гадините я наобиколиха. Нечии остри зъби се впиха в рамото и. Тя замахна... В този момент силната ръка на Къл я изправи разпръсквайки гадините сред фонтани от кръв. Кали успя да се огледа. Битката беше привършила. Бяха отселили. До следващото препятствие.

Петима души бяха тръгнали за да намерят кълбото на Сааг, за което се знаеше, че съдържа душата на Злия. То трябваше да бъде унищожено на всяка цена. Така гласеше пророчеството. И те бяха избраните. Петима. Сега бяха само трима, но на крачка от успеха. Пред тях стоеше врата на храма, където се намиреше сърцето на Сааг. Те ускориха ход. Най-после. То блестеше на олтара, около който пушеха останките от скорошно жертвоприношение.

Къл не се поколеба. Извика дрезгаво и замахна, но ръката му замръзна на сантиметри от целта.

Излязох от тъмнината. Смеех се. Колко бяха жалки в опитите си да ми се противопоставят. Отметнах качулката си и те замръзнаха при вида на татуираното ми лице. Пръв се съвзе Елемаг.

– Ти ли си Злия? – процеди през стиснатите си устни.

– Аз съм този, когото търсите толкова време – отвърнах през смях. Не се опитвайте да правите каквото и да е. Вие сте под мой контрол. Няма да може да помръднете и на сантиметър.

Къл изръмжа. Понечи да замахне, но тялото му не го слушаше. Аз продължих:

– Предлагам ви една сделка. Ще се бия със всеки един от вас поотделно. Ако ме победите – свободни сте. Пръв ще бъдеш ти – казах и почочих Къл като му върнах контрола над тялото му.

Варваринът ми налетя с целия устрем на огромните си мускули. Добър беше, наистина. Никога не бях срещал човек или демон, който да борави така изкусно с два меча. Едвам успях да отблъсна атаката му и той атакува отново. Да го вземат мътните. В плановете ми не влизаше да загубя. Яростта изпълни вените ми. Аз не можех да падна от един простосмъртен. Събрах сили и контраатакувах. Мечът ми пееше с гласа на смъртта и варварина го усети.

– Бъди проклет! – това бяха последните му думи преди да потъне в прегръдката на небитието.

С Елемаг се справих по-лесно. Той беше магьосник, а няма такъв, който да ми се опре в тази област.

Остана Кали. Имаше нещо особено в това момиче и бях решен да разбера какво. Нападнах я фронтално с поредица от финтове. За мое учудване тя се измъкна и запрати с всичка сила копие то си към олтара. Хайде стига бе! За първи път някой се сещаше да го направи. Кълбото се пръсна на хиляди парченца.

– Умри! – победоносно изкрещя тя.

Но аз си бях жив и нямах намерение да предавам богу дух. Толкова беше красива в яростта си. Не бях виждал такава сила у една жена. Разсмях се гръмко. Кали не издържа и падна на колене. Прегърна телата на падналите си другари и заплака. Приседнах до нея и с опитях да я погледя по косата, но тя изсъска нещо и се отдръпна.

– Всичко беше лъжа, скъпа моя. Цялото това пророчество беше измама за да ви накара да дойдете до тук. Аз скучая, красавице, и това е моето развлечение – да предизвиквам най-добрите смъртни на двубой. Аз искам душите им и те ми ги поднасят на тепсия. Има хиляди места по света като това, за да привличат храбреците. Тези, които отселяват след срещата със слугите ми имат честта да ме забавляват. Това сте вие – развлечение, спорт, хоби. Наречи го както искаш.

– Хайде убий ме,ненавистни! Нали това искаше. Хайде! – промълви едвам.

– Не, красавице, в никакъв случай. Не мога. Не и теб. – Не можех да повярвам на ушите си. Нима аз казвах това. Аз –безжалостния, кръвопиеса, душегубеца. Не знам какво ми стана, но продължих в този дух:

– Стани моя жена, Кали! Бъди моята тъмна кралица и ние ще властваме над света!

Е това вече беше прекалено аз вечния ерген да се ожена. Трябваше да проверя дали някой от подчинените ми не се беше вселил в езика ми (а те имат подобни навици).

Кали ме гледаше неразбиращо. Какво ли си мислеше?"За какъв се мисли тоя." сигурно. После в очите и проблесна огън:

– Никога няма да бъда твоя, черноръки! Никога! По-добре ме убий!

Де да можех. Цялата ми сила сякаш се беше изпарила. Изправих се.

– Върви си. – глухо промълвих. Махай се от очите ми, никой няма да ти попречи! Бягай! Но помни – пак ще се видим.

Тя си тръгна, а аз не бях на себе си. Идваше ми да хвана нещо и да руша всичко около себе си. В същност това и направих.

Сега седя до останките на храма и мечтая. Ще я намеря. Ще я пока-
ня на среща и този път тя няма да може да ми откаже.

Какви ли цветя харесва?

КРАЙ

© Пламен Тотев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/679>]